

Jonkvrouw van Shalott

Vertaling Xandra Mizée

© 2020

1. Langs de rivier, aan elke zij
Golft graan, een gouden reuzensprei
Tot aan de wijde hemelwei
De weg loopt door de velden vrij
Naar rijkgetorend Camelot.
De lelies met hun gele bladen
De lissen die daar pootjebaden
Staan er bibberend te waden
Bij de waterburcht Shalott.

2. Wilgen blanken, espen beven
Zonnestralen breken even
Als ze trillend warmte geven
Aan het stille waterleven
Stromende naar Camelot.
Vier torens grauw, vier grijze muren
Die somber naar de bloemen turen
Wie moet die zwijgzaamheid verduren?
De jonkvrouw van Shalott.

3. Beneden, bij het harig koren
Maait de boer, in werk verloren
Kan haar prachtig zingen horen
Kwinkelerend uit de toren
Over de stroom van Camelot
Maar wie zag ooit haar smalle hand?
Wie zag haar in de vensterrand?
Wie kent haar in dit ganse land
De jonkvrouw van Shalott?

4. Het eilandje is dichtgegroeid:
Een rozenhaag die, nooit gesnoeid
Rood woekerend de oevers schoeit
Het bootje waarin niemand roeit
Verlangt naar Camelot.
Een snoer van parels siert het haar
Haar zijden bed is rijk en zwaar
Zij is voornaam in elk gebaar:
De jonkvrouw van Shalott.

5. Onafgebroken weeft de vrouw
Een toverkleed aan haar getouw
Een vloek zou toeslaan als haar trouw
In't weven éven wijken zou
Zij kijken zou naar Camelot.
Zij weet niet wat die vloek mag zijn
En weeft in zon- en maneschijn
Nooit kijkt ze door het raamkozijn
De jonkvrouw van Shalott.

6. Ze is niet bang en is niet blij
Ze hoort het belletje, dichtbij
Van wollen schaapje in de wei
Een spiegel, aan de muur opzij
Weerkaatst getorend Camelot.
Ze ziet, terwijl ze weeft en weeft
Hoe men beneden lacht en leeft
Zich rijkgedost ter markt begeeft
Om en nabij Shalott.

7. Wat meisjes in een blijde stoet
Een abt te paard maar zonder spoed
Een herdersjongen die hem groet
Een page met een rode hoed
rond het getoerend Camelot.
Soms is de spiegel lief voor haar:
Toont ridders, rijdend naast elkaar
Ach, zij heeft geen bewonderaar
De jonkvrouw van Shalott.
8. Maar wat de spiegel mededeelt
Verweeft haar hand tot kleurig beeld
Des nachts, als er geen vogel kweelt
Ziet zij een grafstoet, lichtomspeeld
Die, zingend, komt van Camelot.
De maan omvat met bleke vlecht
Een paartje dat zich nederlegt
'Ziek word ik van de schimmen,' zegt
De jonkvrouw van Shalott.

9. Een boogshot van haar hoog kanteel

Kwam hij gereden van 't kasteel

Het zonnetje, kanariegeel

Bescheen dit mannelijk juweel:

De schone Lancelot.

Zijn schild verhaalt van hoofse trouw:

Toont ridder en diens edelvrouw

Ze flonkeren als morgendauw

Nabij het grauw Shalott.

10. 't Juwelen tuig vonkte als vuur:

Robijn, smaragd, saffier, lazuur:

Het gloeide in het middaguur

Het bellentuig zong hard en puur

Terwijl hij reed van Camelot.

En aan zijn schouder, glanzend klaar

Daar hing zijn hoorn en die woog zwaar

Zo stoer en stralend reed hij daar

Nabij het bleek Shalott.

11. Onder blauwe hemel pralend

Het zadel, van juwelen stralend

Vast van vuist de koers bepalend

Was hij een vlam, fel kleur-opalend

Rijdende van Camelot.

Zoals de zwartfluwelen nacht

Onder de blanke sterrenwacht

Soms schrikt van meteorenkracht

Zó schoot hij langs Shalott

12. Zijn voorhoofd glansde in het licht

Zijn strijdros stapte vederlicht

Zijn helm omlijstte zijn gezicht

Zijn krullen zwierden, zwart en dicht

Terwijl hij reed van Camelot.

De spiegel toont hem haar... Beware!

God! Dat ze niet de vloek ervaar!

'Falderiere, falderare'

Zong heer Lancelot.

13. De jonkvrouw was zó aangedaan
Dat ze het weefgetouw liet staan
Tóch naar het venster is gegaan
Daar zag ze paard en ridder gaan
Daar zag ze Camelot
Toen vloog het kleed het venster uit
De spiegel brak met schril geluid
'De vloek voltrekt zich!' weende luid
De jonkvrouw van Shalott.

14. Daar komt een oosterstorm neerdalen
Doet de gele bomen kalen
Laat de oevers tol betalen
Regensluiers neerspiralen
Op getorend Camelot.
Ze strompelt naar de kleine boot
Onder de hemel, grijs als lood
En kerft hem tot haar naamgenoot:
JONKVROUW VAN SHALOTT.

15. De parelkroon rond haar gelaat
Gekleed in golvend wit brokaat
(Een diamant sloot het gewaad
Schel vonkend op het blanke draad)
Haar blik gericht op Camelot,
Maakte zij de boot reisvaardig
In de storm, fel en boosaardig
Bleef zij koninklijk en waardig
De jonkvrouw van Shalott

16. Met een starre, matte blik
Als een orakel, ziend met schrik
Heel noodlot in één ogenblik
Maar kalm en dapper, zonder snik
Keek ze naar Camelot.
Het was het einde van de dag
De trossen los, aan boord! Op slag
Droeg de rivier haar buit weg, ach!
De jonkvrouw van Shalott.

17. Zoals een schipper, lang voorbij

De allerlaatste huizenrij

Boven het ademend getij

Een zwaan hoort zingen, ver, dichtbij

Beklemmend; klonk bij Camelot

Haar stem als tinkelend kristal

Vibrerend tot hoog in het dal

Doodslied van haar die sterven zal:

De jonkvrouw van Shalott.

18. Haar feeënstem bleef zingend zweven

Rees en daalde, stakte even

Zong weer door, nu in een beven

Uit haar ogen week het leven

Kijkende naar Camelot.

Haar bootje snelde naar het strand

Reikhalzend naar de oeversrand

Haar had de dood al overmand;

De jonkvrouw van Shalott.

19. Daar gleeed ze langs de hoge muur
De moestuin met zijn oude schuur
Gedoofd was nu het levensvuur
De boot, voortvarend, zonder stuur
Bracht haar bij Camelot.
En om haar heen kwam men tesaam:
Knechts, meiden, ridders zonder blaam
Ze lazen prevelend haar naam:
JONKVROUW VAN SHALOTT.

20. Hoe kan dit, wie is deze vrouw?
Wég vrolijkheid, als kille dauw
Kwam plotseling een diepe rouw
Over hen allen, stil en grauw
Die nacht op Camelot.
De schone ridder Lancelot
Sprak deze woorden nog tot slot:
'Wat was u mooi, rust nu bij God,
Jonkvrouw van Shalott.'